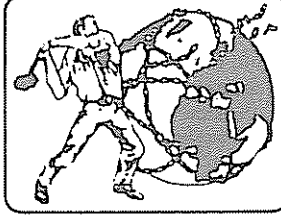

GEGEN DIE STRÖMUNG

Organ für den Aufbau der Revolutionären Kommunistischen Partei Deutschlands

Nisan/Mayıs 1997

Türçesi Mayıs 1998

**Komintern'in önderliğindeki "Proleter Kızıl Yardım"ın
tecrübelerinden bugün için dersler çıkartalım:**

Tüm devrimci ve demokrat tutuklulara özgürlük!

Her sene 18 Mayıs da değişik örgüt ve inisiyatifler tarafından gerçekleştirilen devrimci ve demokratik tutuklular için dayanışma günü beşinci senesini doldurmaktadır. Bu bağlamda, Ernst Thälman'ın KPD'si tarafından kurulan "Kızıl Yardım Almanya"nın enternasyonalist pratiğine de bu bağlamda atıfta bulunuldu. "Kızıl Yardım Almanya" (RHD) 1923 de "Enternasyonal Kızıl Yardım"ın (EKY) kararı doğrultusunda, Paris Komünü'nün yıldönümünde her sene 18 Mayıs proleter devrimci tutuklular için dayanışma eylemleri düzenlemekteydi. Biz de enternasyonal planda ve her şeyden önce alman emperyalizminin hapisanelerindeki devrimci ve demokratik hareketlerin tutukluları ile dayanışma eylemleri örgütlemeyi doğru görmekte ve bunu acil bir görev olarak kavramaktayız.

Ancak komünist bir örgüt olarak şunu açık olarak vurgulamak zorundayız: Devrimci içeriğini ve pratiğini gerçekten tanımadan ve kavranmadan Komünist hareketin tarihindeki bazı tarihlere sembolik olarak atıfta bulunmak kesinlikle yeterli değildir. Geçmiş tecrübelerden bugünkü görevlerimiz için azami derecede dersler çıkartabilmek için, Lenin ve Stalin dönemindeki, sosyalist Sovyetler Birliği dönemindeki Komünist Enternasyonalin önderliği altındaki IRH ve RHD'nin muazzam tutuklular ile dayanışma çalışması, her türlü emperyalist iftiraya karşı, ama aynı zamanda da her türlü komünizm dönekele ve oportünist güçlerin basitleştirme girişimlerine karşı da savunulmak ve bu tecrübeler dayanışmacı ve eleştirici bir şekilde değerlendirilmek zorundadır. Her ciddi sol politik bir hareket ve örgüt, devrimci ve demokratik siyasi tutuklulara karşı tutum konusunda ölçülmek zorundadır! Mücadeleci devrimci ve demokratik tutuklular ile dayanışma, her ülkedeki devrimci hareketin olgunluğunu ölçen bir göstergedir.

18 Mart 1871 ve demokrat ve devrimci tutuklularla proleter dayanışmanın gerekliliği

18 Mart 1871'de Paris Komünü ilan edildi. O, devrimci işçilerin devrimci iktidarlarını kısa süre devam ettirebilmelerine ve iktidarlarını tam gerçekleştirememiş olmalarına rağmen, proletaryayı iktidara götüren ilk proleter devrimdi. Fransız burjuvazisi, kapitalist sömürücü düzeni parçalayacak bu kahramanca deneye karşı, Prusya-Alman birlikleri tarafından da desteklenen barbar beyaz terörü ile karşılık verdi. Korikunç "Mayıs haftası"nda 21 Mayıs'la 28 Mayıs 1871 tarihleri arasında karşı devrimin Soldateska'ları (vahşi asker gürhurları ç.n) tarafından 30.000 civarında Komüncü katledildi, 45.000'i tutuklandı ve bunların çoğu da daha sonra idam edildi. Binlercesi zindan cezasına ve sürgüne mahkum edildi. Bir kaç yıl sonra kendisini yenileyen İşçi Partisi ve onun tüm ülkedeki alevlendirdiği ajitasyon egemen

sınıfları, hükümetin elinde kalan komüncüleri serbest bırakmaya zorlamıştı. Demokratik ve devrimci tutuklularla aktif dayanışmanın gerekliliği umumiyetle, sömürüye ve gericiliğe karşı mücadelenin başlamasıyla, özellikle kapitalist sömürü ve baskıya karşı mücadelenin başlamasıyla kendini göstermektedir. Bilimsel komünizmin kurucularının bu konudaki tavırları da örnek tavrıydı. "Komünistler Birliği"nin parçalanmasından, 1848'de İngiltere'deki burjuva-demokratik devrimin yenilgisinden sonra Karl Marks, "Alman mültecilerini destekleme komitesi"ni kurdu. 1852'de "Köln Komünist Duruşması"nda sanıkların savunmasını üstlendi. 1871'de Marks ve Engels, Paris Komününün yenilgisinin ardından kaçmak zorunda kalanlara yardımcı örgütlediler.

Beyaz Teröre Karşı Kızıl Yardım!

Kapitalizmin bütün çelişkilerinin emperya-

lizm çağında daha da keskinleşmesi, tüm devrimci ve demokrat güçlerin üzerindeki siyasi baskının dehşetlice artırılması demektir. Her şeyden önce, Ekim devriminin zaferinin ardından emperyalistler ve gericiler Finlandiya, Macaristan, Bulgaristan, Polonya, Letonya, İtalya'da vs. devrimci hareketleri ve işçilerin ve diğer taraftan boyunduruk altındaki halkların baş kaldırışını terörle baskı altında tutmaya çabalarırken, Almanya'da 1878'den 1890'a kadar "Sosyalistler Yasası" şeklinde baskılar uygulanmıştır. Binlercesi zincirlere vuruldu, vahşice işkencelerden geçirildi ve katledildi. Beyaz terör çoğu zaman sosyal-demokrat hükümetlerin ve faşist rejimlerin iktidarlarında uygulandı: Özellikle Çin ve Hindistan'da olduğu gibi en büyük zulümler bağımlı ülkelerdeki devrimci ulusal kurtuluş hareketlerine karşı yapıldı. Sadece Çin'de 1931 yılının ilk dört ayında Kuomintang tarafından 100.000 kişi katledildi.

Almanya'da 20'lerin ortalarına doğru 7.000'in üzerinde işçi tutuklandı, çünkü onlar 1918/19 Ekim Devriminde Bavyera Şûralar Cumhuriyeti'ne, Kapp-Cuntasına karşı mücadeleye, 1921 deki silahlı Mart-Mücadelelerine, Hamburg Ayaklanması'na katılmışlardı, çünkü onlar KPD'nin yönetimindeki Kızıl Cephe-Savaşçıları-Birliği (Rotfront-Kämpfer-Bund)'ne üyeydiler, diğer sınıf mücadelesi eylemlerine ve gittikçe genişleyerek Nazilere karşı mücadeleye katılmışlardı. 1 Mayıs 1929'da Berlin'de başlarında sosyal-demokrat polis müdürü Zörgiebel'in bulunduğu polisler tarafından 27 işçi öldürüldü, yüzlercesi yaralandı ve 5000'in üzerinde kişide tutuklandı.

Almanya'daki Nazi diktatörlüğü ve 1938'den itibaren Avrupa'nın büyük bir bölümünün ve Afrika'nın bir bölümünün Nazi Almanya'sı tarafından köleleştirilmesi aynı zamanda işkencecinayet-imha siyaseti Yahudilerin, Sinti-Romalar'ın soykırımından geçirilmesine kadar yükseltildi.

Tüm bu tecrübeler göstermiş ve göstermektedir ki: hapisaneler -sömürücü devletteki temel görevinin ötesinde- tamda devrimci mayalanma surlarında burjuvazinin devrimci harekete karşı savaşında önemli bir araçtır, bununla o, en iyi savaşçıları hareketten koparmak ve zindanlara tıkmak istemektedir. Burjuvazinin devlet cihazının, onun hapisane, zindan, toplama kampları ve yok etme kampları gibi baskı ve takip aygıtının neye hizmet ettiği tamda Nazi döneminde en açık ve vahşi bir şekilde görülmüştür: Bunlar İşçi hareketinin yok edilmesine, tüm eleştiricilerin susturulmasına, başka halkların imhasına hizmet etmektedirler:

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında beyaz terörün dünya çapında keskinleşmesi üzerine Komünist Enternasyonal 1922'deki 4. Kongresinde, "Enternasyonal Kızı! Yardım"ın kurulmasını acil bir zorunluluk olarak tanımladı. Somut inisiyatiflerin Sosyalist Sovyetler Birliğindeki "Eski Bolşevikler Birliği" ve "Eski Politik Kürek Mahkumları ve Sürgün Ceza-lıları Cemiyeti"nden çıkması tesadüf değildi. Çünkü Bolşevik Partinin eski öncü savaşçıları, devrimci ve demokrat tutuklulara yapılan desteğin ne kadar önemli olduğunu Çarlık dönemindeki kendi zindan ve sürgün tecrübeler-

rinden çok iyi biliyorlardı. Bu sırada Komünist Enternasyonal'in en yüksek organı tüm Komünist Partilerine kendi ülkelerinde sermayenin zindanlara attığı kurbanlara maddi ve manevi yardım sağlayacak bir örgütü kurmaları çağrısında bulunmaktaydı. Komünist Enternasyonal'in inisiyatifi ile bir yıl sonra Paris Komünü'nün yıldönümü olan 18 Mart *Uluslararası Kızıl Yardım Günü*, yani devrimci proleter tutuklular ve bunların aileleriyle yoğun dayanışma eylemlerinin gerçekleştirildiği, demokratik ve devrimci politik tutuklularla dayanışma günü ilan edildi. Ayrıca *12 Aralık gününün Sömürgeci Başkaya Karşı Kızıl Yardım Enternasyonal Günü* ilan edilmesi 1931'de EKY tarafından kararı alındı. 12 Mart karşı-devrimci terörün kana boğduğu, Çin'de emekçilerin proletarya önderliğinde ilk defa iktidarı ele geçirisinin, Kanton Komünü'nün yıldönümüdür.

Kızıl Yardım'ın ana hedefleri şunlardı: Zindana atılan proleter sınıf mücadelesi savaşçıları, emperyalizme karşı devrimci ulusal kurtuluş mücadelesi savaşçıları ve kovuşturulmaya uğrayan diğer devrimci tutuklular ve onların ailelerine maddi, manevi ve hukuki yardımda bulunmak, mücadele ile onların özgürlüklerini elde etmek ve de onların demokratik iltica haklarını savunmak ve kabul ettirmek.

Almanya'da örneğin RHD'ın tüm tutuklu proleter savaşçıların serbest bırakılmasını sağlayamamış olmasına rağmen, geniş kampanyalar ve günlük küçük çalışmalarla tutuklu bulunan yoldaşların durumlarının iyileştirebilmiştir. Bu yolla yine de aralarında Erich Mühsam ve Max Hölz'ünde bulunduğu 500 tutuklunun serbest bırakılması sağlanabildi. EKY, 1921'den 1929'a kadar, 1. Dünya savaşı sırasındaki devrimci anti-savaşçı tutumları yüzünden ölüme mahkum edilen ve sonunda da ABD'nin emperyalist sınıf hukuku ve cellatları tarafından öldürülen Amerika'da yaşayan ve çalışan İtalyan işçi Sacco ve Vanzetti'yi kurtarmak için yıllarca enternasyonal bir kampanya yürüttü. Hapishanelerdeki demokrat ve devrimci siyasi tutukluların mücadelelerini duyurabilmek için, Komünist Partileriyle birlikte EKY ve tek tek ülkelerin KY'ları kesintisiz bir propaganda, ajitasyon ve somut yardımları yaygınlaştırdılar ki bunlara, faşist Bulgaristan'da 1929'daki politik tutukluların genel açlık grevi, Macaristan KP'sinin yönetici kadrolarının Rakosi ve onun yoldaşlarının 1929'daki açlık grevini yada 1931'deki Polonya hapishanelerindeki açlık grevleri sadece bir kaç örnek olarak verilebilir.

Georgi Dimitrov Komünist Enternasyonal'in VII. Kongresi'ndeki kapanış konuşmasında tamda *kadro sorunu* bağntısında, devrimci ve demokratik tutsaklarla dayanışmanın muazzam önemini açıklığa kavuşturmaktaydı:

"Yoldaşlar, kadrolar konusuna bağlı olarak Enternasyonal Kızıl Yardım'ın işçi hareketinin bu meselede oynadığı büyük rol üzerinde durmama izin verin. Enternasyonal Kızıl Yardım'ın işçi hareketinin bu meselede tutuklulara ve onların yakınlarına, politik göçmenlere, kovuşturulmaya uğrayan devrimcilere ve anti-faşistlere verdiği destek, işçi

sınıfının bir çok ülkede binlerce değerli kavgacısının hayatını kurtarmış, gücünü ve savaşma azmini korumuştur. Hapise girenlerimiz Enternasyonal Kızıl Yardım'ın eylemlerinin son derecede büyük önemini doğrudan doğruya kendi deneyleriyle bilmektedir."

(Dimitrov, "Faşizme Karşı Birleşik Cephe", s.276, Türkçe çeviri tarafımızdan düzeltilmiştir.)

Şunu da belirtmek gerekir ki, EKY tüm çalışmalarına kadınları çekmeye büyük ağırlık veriyordu. EKY'nin İcra Komitesi bir yönergesinde eleştirici ve özleştirici bir şekilde, daha 1931'de kadınlar arasındaki çalışmayla ilgili: "kadın üye ve fonksiyonerler sadece yardımcı işlerde görevlendirme" konusundaki yaygın olan bir anlayışı reddediyordu, yönergeye göre, kadınlar daha çok "tüm fonksiyonlara eşit oranda ve adilce" çekilmeliydi. ("10 Yıl Enternasyonal Kızıl Yardım", Sonuçlar ve Belgeler, EKY İcra Komitesi tarafından çıkarılmıştır, MOPR- Yayinevi Berlin 1932, s.59, almanca)

Kızıl Yardım cezaevi rejimine karşı çok yönlü bir mücadele yürütmekteydi. Cezaevi rejiminin hedefi aynı zamanda, hapsedilmiş devrimci ve demokratik tutukluların moral ve psikolojik olarak da imha etmektir. Ayrıca çeşitli ülkelerde, demokratik ve devrimci tutuklular için, "politik rejim" in savunması için, yani onların statülerinin devrimci ve demokratik siyasi tutuklular olarak tanınması için bir mücadele yürütmekteydi. 1932'deki EKY'nin bir yönergesinde şöyle denmekteydi:

"Burjuvazi kendisini yaklaştırmakta olan proleter devrimle tehdit edildiğini gördükçe, daha da artan bir şekilde aralarında devrimci köylü hareketlerinin tutukluları, azınlık miilietler ve sömürge ülkelerinin halklarının da bulunduğu devrimci siyasi tutukluları rehin olarak görmekte, proleter devrimci tutukluları mahvetmeyi hızlandırma kasti, onları doğrudan psikolojik olarak yıkma kasti daha da güçlenmektedir.

Bu KY'nin siyasi rejim için mücadelesini zorunlu kılmaktadır, çünkü bu mücadele hayat kurtarma mücadelesi, siyasi tutukluların devrimci savaşçıları olarak hayatta kalabilmeleri mücadelesinden başka bir şey değildir."

(Sekreterliğin 5 Mayıs 1932 tarihli direktifi, "10 Yıl Uluslararası Kızıl Yardım", Sonuçlar ve Belgeler, EKY İcra Komitesi tarafından çıkarılmıştır, MOPR- Yayinevi Berlin 1932, s.207, almanca" dan alınmıştır.)

Bu arada geniş emekçi örgütlerinin, devrimci ve demokrat tutuklular için "yardımlaşma" denen kardeşleşmeyi oluşturmaları da önemli bir rol oynamaktaydı. Bunlar "içerdeki" için olduğu kadar "dışarıdakiler" içinde önemli bir ideolojik eğitim metodu idi. Bu nedenle EKY'nin örgütlediği II. Enternasyonal Konferansında yardımlaşma çalışmaları hakkında şöyle denmekteydi:

"Kapitalist ülkelerdeki siyasi tutuklular ve onların aileleriyle yardımlaşma EKY'nin görüşlerinin propaganda ve ajitasyon alanları olarak en önemli alanlardan biridir. Yardımlaşma sayesinde köylüler ve işçiler ve onların tutuklu sınıf yoldaşları arasında bağlantı kurulmakta ve bu yolla emekçi kitlelerin

dayanışması somut bir hale gelmektedir...

Yardımlaşma Örgütleri'nin görevi, yardımlarıyla kardeşleştikleri insanları ideolojik olarak etkilemek ve onları moral olarak güçlendirmektir. Kardeşleşmenin görevi, yardımlaşma örgütlerini, onlar tarafından yürütülen dayanışmanın amacının büyük önemine ikna etmek ve yaptığı çalışmaya onların ilgilerini, mektuplaşmalarla ve yardımlaşma örgütleri tarafından bizzat hazırlanan hediyelerle uyanık tutmaktır. Bunun dışında (bir başka görevi,-çn) kardeşleşenlerin beyaz terör ve sınıf hukukunun özünü yazılarıyla yardımlaşma örgütlerine bildirmektir."

(agv. s.212, almanca)

O zamanki Sosyalist Sovyetler Birliği, devrimci ve demokrat siyasi tutuklularla yardımlaşma konusunda önemli bir katkılarda bulundu. Bu destek, işletmelerin tüm temsilciliklerinde veya bir yerleşim biriminin nüfusu tarafından yardımlaşma birlikleri vasıtasıyla, kapitalist bir ülkedeki bir hapishanedeki devrimci ve demokrat tutukluların maddi ve manevi desteklenmesi şeklinde hayata geçirilmekteydi. Tarım kooperatiflerinde Kızıl Yardım için parseller ve canlı hayvanlar ayrılmakta, fabrikalarda özel vardiyalar yapılmakta, geniş bağış kampanyaları hayata geçirilmekteydi.

Demokrat ve devrimci tutuklularla ilgili tavır, *proleter enternasyonalizminin bir ölçütü olduğu* gibi, aynı zamanda *proleter enternasyonalist eğitiminin* de konusudur. Bu konuda delege Stafford EKY'nin Komünist fraksiyonunun temsilcisi olarak Komünist Enternasyonal'in 1935'deki VII. Dünya Kongresi'nde, hem Sovyetler Birliği'ne hem de emperyalist dünya sisteminin ülkelerine dikkatleri çekmekte idi:

"Sovyetler Birliği Kızıl Yardım'ı proleter enternasyonalizmini yaymak için, bütün ülke genelinde sistematik ve geniş bir eğitim çalışması yürütmektedir. Kapitalist ülkelerde de KY seksiyonları enternasyonal eğitim çalışmalarında ve şovenizme karşı mücadelede başarılar elde etmişlerdir. Geçmiş yıllarda geniş emekçi kitlelerinin başka ülkelerdeki beyaz terörün ve faşizmin kurbanları için yapılan eylemlerde gözle görülür bir artış kaydedilmiştir. Çeşitli ülkelerden siyasi tutuklular kendi aralarında bile devrimci selamlar ve dayanışma kanıtlarıyla sık sık mektuplaşmaktadır."

(Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresi Tutanağı, II. Cilt, s.902, Sonradan Basım Erlangen, almanca)

EKY ve Almanya KY'yı Komünist Enternasyonal'in daha doğrusu KPD'nin inisiyatifi ile kurulmuş olmasına rağmen üyelik partiyeye bağlı değildi. Böyle oluşları, bu yardım örgütlerinin "tarafsız" yada "siyasi olmadıkları" anlamına gelmemekteydi. Almanya Kızıl Yardım'ı başkanı Wilhelm Pieck'in 1925'te bir oturdaki raporunda şöyle demektedir:

"Kızıl Yardım yaptığı yardımı iyilik-severlik olarak gören bir hayırsever, semahat örgütü değildir, Alman sınıf hukukunun sebep olduğu sefilliği

kaldırmak için emekçi kitlelerin dayanışma örgütüdür. Ve bu yüzden Kızıl Yardım para kaynaklarının yaratılması ile yetinemez, bu sefilliğin kaynağını tıkamaya çalışmak zorundadır. Sınıf hukukunun ve beyaz terörün özü ve amacı hakkında, aynı zamanda emekçi kitlelerin sıkıntılarının sebeplerini gösteren siyasi açıklamalar buna hizmet etmektedir. Kızıl Yardım, bu sefilliğin kaynağının kurutulması talebine, af için mücadeleye, sınıf hukukuna karşı, beyaz teröre karşı bu açıklamalarla kitlelerin desteğini kazanmak istemektedir.”

(“İleri ve Hiç bir zaman unutmama-70/72 Yıl Kızıl Yardım”, Yayınlayan Rote Hilfe e.V.s.8, Almanca)

Bu devrimci görüş sayesinde Kızıl Yardım pratikte, geniş işçi kitlelerini ve diğer emekçileri mobilize etme ve örgütlenme imkanına kavuşmuştu.

EKY'nin 1932'de içinde 13,8 milyon (5,5 milyonu SSCB'nden) kişinin örgütlü bulunduğu dünya çapında 71 Seksiyonu ve Kardeş Örgütleri bulunmaktaydı. RHD'nin 1932'de bir milyonun üzerinde üyesi vardı. Bununla Kızıl Yardım, KPD'nin liderliğindeki devrimci işçi hareketinin ötesinde hedeflerini gerçekleştirebilmek için burjuva güçleri üzerinde de etki kazanmak ve kampanyalarının yürütülmesinde, eylemlerde ve projelerde bunları da çekebilme imkanına sahip bulunmaktaydı. Kızıl Yardım'a ait çocuk yuvalarının idare meclisi üyeleri arasında fizikçi Albert Einstein, yazar Heinrich Mann ve Thomas Mann, ressam Heinrich Zille yer almaktaydı. Örneğin 1926'da Almanya Kızıl Yardım'ının merkezi yönetim kurulunda Kurt Tucholsky'de bulunmaktaydı.

Tüm bunların arasında belirleyici olan şey, Kızıl Yardım, asıl hedeflerini gözden irak tutmaması ve elinde olan tüm imkanları kullanarak proleter sınıf savaşımı cephesinde vazgeçilmez fonksiyonunu yerine getirmek için ve komünist partisinin önderliği altında gerçekleştirilebilecek olan proleter devriminin gerçekleştirilmesini kolaylaştırmak için, değişik günlük mücadeleler ve demokratik hareketler içinde proletaryanın hegemonyasını elde etmesini bilmiş olmasında yatmaktadır.

Tüm devrimci ve demokratik tutukluların serbest bırakılması talebiyle verilen mücadele, geniş kitleleri emperyalizme karşı mücadeleye çekecek itici güç olabilir ve olmalıdır. Burada şu bilince çıkarılmaktadır ki, ancak bu mücadele ile elde edilen tek tek başarılarla devrimci hareketlerin büyük zaferlere ulaşması, tüm demokratik ve devrimci tutsakların kurtarılması garanti altına alınabilir. Tamda bu yolla 1936'da İspanya'da devrimci ve anti-faşist güçler mücadeleleri sonucunda 30.000 demokratik ve devrimci tutuklunun serbest bırakılmasını sağlayabilmişti ki, bunların arasında özellikle Asturien'de 1934'deki silahlı ayaklanmaya katıldıkları gerekçesi ile zindanlarda yatan işçilerde bulunmaktaydı.

Demokratik ve devrimci tutukluların mücadelelerinin bu günkü durumu

Enternasyonal alanda...

Yüz binlerce devrimci ve demokrat emperyalizmin ve gericiğin zindanlarında bulunmaktadır. 1945'ten beri tüm dünyadaki hapisanelerden geçmiş savaşçıların sayısı milyona varmaktadır. Tamda sınıf mücadelesinin keskinleştiği bu yerlerde, gardiyanlar ve gizli servislerin işkenceci hafiyelerinin kötü muameleleri, aşağılamaları, saldırıları, sistematik dayakları, işkencelerine uğramak ve bazen de cinayetler günlük olan şeylerdir. *Devrimci ve demokrat tutuklulara karşı “Beyaz sınıf terörü”, “20'lerde Enternasyonal Kızıl Yardım'ın kurulmasıyla bitmedi, o devam ediyor.* Bunu çeşitli ülkelerden örnekler göstermektedir. Sadece *Türkiye'deki* hapisanelerde, resmi istatistiklere göre 8600 kadar hüküm giymiş devrimci ve demokrat bulunmaktadır ve 30.000 kadar cezası kesinleşmemiş tutuklu ise bu verilere dahil edilmemektedir. *İspanya'da* 600 civarında devrimci ve demokrat tutuklu bulunmaktadır. 10.000 dolayında demokrat ve devrimci tutukluda *Meksika'da* zindanlardadır.

Tamda bu noktada, demokrat ve devrimci siyasi tutuklularla proleter-enternasyonalist dayanışmayı gerçekleştirecek etkili -enternasyonal alanda EKY ve tek tek ülkelerde KY'lar gibi- örgütlerin yokluğu açıkça belli olmaktadır. Örneğin, Güney Kore'deki, Sri-Lanka'daki, Fildişi Sahilleri'ndeki yada Şili'deki devrimci ve demokrat tutukluların durumlarının nasıl olduğunu tam olarak kim bilmektedir ki? Bu aynı zamanda buradaki devrimci hareketin, devrimci ve demokrat tutukluların durumlarını tespit etme konusunda kafa yormaması ve onların mücadelelerini değerlendirme görevini önüne koymamasından, enternasyonal dayanışmada bir eksiklik demektir de aynı zamanda. Çoğu zaman dayanışma hareketinin yayıflığı yüzünden, tutukluların kendi mücadeleleri ile devrimci kamuoyunun dikkatini çekmek zorunda kalmaktadırlar.

Biz burada tüm dünyadan demokrat ve devrimci tutukluların o müthiş mücadelelerinden bir kaç örneği hatırlatmak istiyoruz. Andaki farklılıklara bakılmaksızın, o zamanki talepler hapisanelerdeki durumun iyileştirilmesi (daha iyi beslenme, daha iyi muamele, aşırı doluluğa karşı v.b) olduğu gibi aynı zamanda işkencenin kaldırılması, sansürün kaldırılması, literatüre ve gazetelere serbest giriş, toplu halde kalabilme ve siyasi tutuklu statüsünün tanınması gibi siyasi talepleri vardı.

1971 yılında ABD San Quentin hapisanesinde Black-Panther aktivisti George Jackson'un öldürülmesi üzerine *Attica hapisanesinde bir ayaklanma* gerçekleşti. 9 Eylül 1971'de 1000 kadar siyah ve beyaz tutuklu bir hücre bloğunu ele geçirerek eşyaları tahrip etmiş ve 38 gardiyanı rehin almışlardı. 1500 ağır silahlarla donatılmış milli muhafız ve askerler ancak dört gün sonra hapisaneye

girebilmişlerdi. Bu olayda 30 isyancı katledildi.

1986 *Kuzey İrlanda'da* hapisanelerdeki anti-emperyalist tutukluların, İngiliz emperyalizminin sömürgeci egemenliğine karşı, açlık grevleri ve diğer mücadele yöntemleri ile yürüttükleri mücadeleleri uzun bir geleneğe sahiptir. Burada sözü edilen, 1600 tutuklunun katıldığı 1974 Ekiminde Long Kesh isyanıdır. 1981 Mayıs ve Ağustos ayları arasındaki bir açlık- ve susuzluk grevinde on savaşçı hayatını kaybetmişti.

1986 Temmuzunda *Peru'da üç hapisanede* tutuklu devrimcilerin ayaklanması başlamıştı. Tüfeklerle, patlayıcılarla ve kendi yaptıkları ok ve yaylarla nöbetçilere saldırmışlardı. Ancak 24 saatlik bir çatışmadan sonra polis ve askeri birlikler hapisaneyi ele geçirebildiler. 400 tutukluyu katlettiler.

80'li yılların sonlarına doğru, *intifada* sırasında arka arkaya yapılan tutuklamalardan dolayı 20.000 devrimci ve demokratik tutuklu İsrail hapisanelerinde bulunmakta idi, hazırda bulunan hapisaneler yetmediğinden Negev Çölü'nde yeni bir tutsak kampı oluşturmak zorunda kalınmıştı. Orada tutuklu bulunan tutuklular bir yıl kadar açlık grevleriyle olsun, İsrail askerleriyle militan çatışmalara kadar varan mücadelelerle tutsaklık şartlarına karşı mücadele ettiler.

1989/90'da *İspanya'da* bir ara sayılan 50'ye varan GRAPO/PCE (r) 'li tutuklu, tutukluluk koşullarına karşı ve bir araya yerleştirilmeleri için açlık grevi yaptılar. Açlık grevinin 177. Gününde José Manuel Sevillano öldü. 1996 Eylülünde, dışarıda 500 tutuklu yakınının süreli açlık grevine, içeride 550 ETA tutuklusundan zamanla 40'ı açlık grevine giderek katıldılar.

1996 mayısından temmuz ayına kadar *gerici Türk devletinin* hapisanelerindeki devrimci tutuklular büyük bir açlık grevi yaptılar. Orada 69 gün süren mücadeleye 33 hapisaneden bir süre 2000 tutuklu katıldı ve eylemin sonucunda 12 yoldaş hayatını kaybetti. Yinede Türk hapisanelerinde mücadele devam etmekteydi. Daha üç ay sonra 1996 ekiminde binlerce PKK militanının gerçekleştirdiği yeniden bir açlık grevine gidildi.

Ve Almanya'da...

Demokratik, devrimci ve komünist güçlerin takibata ve baskılara uğratılması 1945'de Nazi faşizminin yenilgiye uğratılmasından kısa bir süre sonra BRD'de pratikte değişik bir biçimde “kesintisiz” bir şekilde devam etti.

Yeni bir emperyalist Batı Alman Ordusunun kurulmasına karşı direnişi kırmak için, on binlerce KPD üyesine ve doğrudan etkilenen 150.000 kişiye hazırlık tahkikatları yapıldı, 50'li yıllarda FAC'de Alman Emperyalizminin kırılmamış geleneğince yapılmış Batı Alman emperyalizminin hapisane sistemine binlerce Komünist zincirlendi.

"Tüm demokratik ve devrimci tutuklular için özgürlük!" sloganı üzerine yürütülen tartışmaya katkı

"Siyasi tutuklu" terimi bir çok yoldaş için ilkin duygusal olarak pozitif bir anlama sahiptir, bir çeşit "onur ismi"dir. Bu emperyalistlerin devrimci ve demokrat tutukluları "adı suçlu" damgalama manevrasına karşılık anlaşılır bir şeydir. Fakat bu tartışmanın birde çoğu zaman az ilgililenen ve bizim dikkatleri çekmek istediğimiz diğer bir yüzü bulunmaktadır. Çünkü, "tüm siyasi tutuklulara özgürlük" sloganı görüşümüzce, berek olmayan, bulanık, yanlış anlaşılabilir ve hatta bazı durumlarda yanlış olabilecek bir siyogandır.

Komünist Enternasyonal ve Enternasyonal Kızıl Yardım bir çok açıdan "siyasi tutuklular" arasında da tam bir ayırım yapmak ve bu ayırma göre de sloganları kullanmak zorunluluğuyula karşı karşıya idiler. Komünist işçi hareketlerinin tam bir incelenmesi göstermektedir ki, "Tüm devrimci ve demokratik tutuklulara özgürlük" şeklindeki günlük sloganın, hüküm süren egemenlik koşullarından dolayı "siyasi tutuklu" dendiğinde, bundan sadece devrimci ve demokratik tutukluların açık bir şekilde anlaşıldığı yerlerde, "bu sloganın kullanılmasında bir sakınca bulunmamaktadır. Örneğin bu, 20'li 30'lu yıllardaki faşist Horty-Macar yönetimi esnası için böyledi.

Komünist işçi hareketi tarihinde, "siyasi tutuklular" a ayırım yaparak yaklaşmak

İlk temel zorunlu ayırım, o zaman sosyalist olan SSCB'deki karşı-devrimci siyasi tutuklularla, kapitalist ülkelerdeki demokrat ve devrimci tutukluların aynı kefeye konulmasına izin vermemek içindi. EKY İcra Komitesi 1932'de şu tespiti önemle vurguluyordu:

"EKY gibi bir devrimci sınıf örgütünün, SSCB'deki karşı-devrimci siyasi tutuklular için çalşıma yürütebileceği fikri bile imkansızdır." ("10 Yıl Uluslararası Kızıl Yardım", Sonuçlar ve Belgeler, UKY İcra Komitesi tarafından çıkarılmıştır, MOPR- Yayınevi Berlin 1932, s.234, Almanca)

İkincisi, siyasi tutuklular arasında, sadece demokrat ve devrimci tutukluların olmadığı, - hangi sebepten olursa olsun- gerici ve hatta faşist siyasi tutuklularında bulunduğu tüm kapitalist ülkelerde bu ayırımın yapılması gerekmektedir. EKY'nin ezilen milliyetlerden siyasi tutukluların desteklenmesiyle ilgili yönergelerinde şöyle denmektedir:

"Yabancı emperyalizme karşı ulusal kurtuluş mücadelesi safında yer alan, fakat proletaryaya ve köylülüğe karşı sınıf savaşında yabancı emperyalizmle birlikte davranan ve kendisi emperyalist eğilimlere sahip olan milli-faşist örgütler bu yardımın dışında tutulmaktadır." (egy. s.70, Almanca)

Avusturya'da 1934'teki işçilerin anti-faşist Şubat Ayaklanmasının yenilgisinden sonra 1934 Temmuzunda Avusturya'yı hemen Nazi Almanya'sıyla "birleştirmek" için Nazilerin silah şiddetle Mussolini taraftarı Dollfus- Hükümetini devirme denemeleri döneminde de "tüm siyasi tutuklulara özgürlük" sloganı çok yersiz bir siyogandı. O dönemler siyasi -tabii ki çok çeşitli- sebeplerden dolayı, komünist ve sosyalist siyasi tutukluların yanında Nazilerde "siyasi tutuklu" olarak hapsedilmişti. Bu sebepten dolayı, Avusturya Kızıl Yardımı "tüm siyasi tutuklulara özgürlük" çağrısında bulunmamış, şu çağrıyı yapmıştı:

"Kızıl Yardımda saflaşın ve bizimle birlikte bütün Şubat-Savaşçıların ve Anti-faşistlerin hapsedi-

nelerden ve toplama kamplarından derhal serbest bırakılmaları için mücadele edin!" (Avusturya Kızıl Yardımı'nın 1935 Martındaki çağrısı, Rundschau No-18, 1935, s.717/718, "Hewar" No-8, Ocak 1997, s.51'den alıntı, Almanca)

Tarihi bakımdan şu halen bir olgudur ki, bu Nazi gerekçesi bağintısında, "tüm siyasi tutuklulara özgürlük" sloganı KPD tarafından hemen 1945'ten sonra açıkça kullanılmadı. KPD'nin bu kararının sebepleri tabii ki Almanya'daki hapishanelerdeki ve gözaltı kamplarındaki -halkların anti-nazi mücadeleleriyle bağlantılı- durum ve aynı zamanda Nürnberg Duruşmaları ve takibindeki duruşmalar sonucu açık siyasi sebeplerden dolayı binlerce Nazinin içeride olmasıydı. Potsdam Anlaşmasına göre bu doğru ve kesinlikle gerekliydi. (Şovenist MLPD'nin Nazi vari görüşler savunarak, Nazilerin hak ettikleri cezayı çarptırılmasına karşı haçlı seferi sürdürmüş olduğunu bilmekteyiz. Daha geniş bilgi için GDS-nr.50, s.26 ve devamına bakınız, Almanca).

Buna ek olarak başlangıç yıllarında DDR'de, karşı-devrimci siyasi propagandaları yüzünden, örneğin Potsdam Antlaşması'na karşı geldikleri için Nazi güçleri çok haklı olarak hapsedildiler.

Tutuklu Naziler "sadece kriminal midir"?

"Siyasi tutuklular" tartışmasında *bugün* şunun da görülmesi gerekir ki, şu anda Almanya'da bir kaç Nazi sadece cinayet saldırılarından değil, aynı zamanda "propaganda suçundan" yani açık Nazi kışkırtması yüzünden hapis hanededirler.

Naziler için verilen hapis cezalarının gülünç derecede düşük olması, yaptıkları eylemlere göre çok az Nazi'nin hapse olması, tutuklu bulunan Nazi'lerin içeride de rahatsız edilmeden ırkçı-faşist meşgulliyetlerini geniş ölçüde devam etmesi, tartışma götürmez bir olgudur. Nazilerin Brandenburg JVA'da (Gençlik İstisna) Nazi gazetesi basabildikleri ve dağıttıkları ortaya çıkmıştır. Bunun arkasında - ve bu da aynı şekilde tartışma götürmez bir gerçektir-, Nazilerin bu devlet tarafından teşvik edildikleri, desteklendikleri ve korundukları ve bilinçli olarak anti-faşist ve devrimci güçlere karşı -hapishanelerde de- dolaylı ve dolaysız olarak kullanıldıkları gerçeği yatmaktadır. Bazıları aceleyle hemen diyeceklerdir ki: "Daha neler! Alman devletinin kendi işbirlikçilerine karşı gelebileceğini mi söylemek istiyorsunuz?", Alman devletinin gerçekliği konusunda illüzyonlar yaratmadan cevaplayalım: "evet, ara sıralı". Nazilerin terör dosyası ve belli bazı propaganda eylemlerinin hepsi birden Alman emperyalizminin devlet organlarının direk "düşmeye basması" yoluyla yönlendirilmemektedir.

Bu devletin ara sıra Nazilere de karşı olduğu izlenimini yaratmak ve bu yüzden bir kaç Nazi'yi parmaklıkların arkasına tıkmak zorunda kaldığı bir olgudur. Bunun sebeplerinin tabii ki bu devletin sözde "anti-Nazi" bir tavır olmasıyla hiç bir ilgisi yoktur, ama Nazi faşizminin vahşetinin benzersiz boyutu bağintısında özellikle uluslararası kamuoyunun Alman emperyalizmine baskısıyla ilişkisi vardır.

Eğer NPD-Deckert, Althans ve diğerleri Holocaust'un Buchenwald, Auschwitz ve diğer anti şehitlerinde mikrofonların ve kameraların önünde canlı olarak, Yahudilere, Sinti ve Romalara ve yapılan soykırımı inkar ederse ve

Nazi yok etme siyasetinin milyonlarca kurbanlarıyla alay edebilirlerse, tabii ki bu Alman emperyalist devletin "görünümüne" hizmet etmemektedir.

Eğer bu devlet -uluslararası anti-faşist güçlerin ve kendi devleti içindeki baskısı altında- örneğin NPD-Deckert gibilerini hapse tıkmak zorunda kalıyorsa tabii ki buna karşı değiliz. Tam tersine, orda çok kısa bir süre kalmıyorlar mı? Hüküm giymiş eski Naziler de son tahlilde siyasi, Nazi tutuklulardır. Ve eğer zaten "şartlı serbest bırakma" ile emekliliklerini yemiyorlar da istisna olarak çok az bir ceza çekmek zorunda olsalar bile, bu kötü değil, tabii ki iyidir.

Geçen yıllarda Nazi eylemlerinde, saldırıların da ve yayınlarında korkunç bir artış oldu. Bu oranda artan bir enerjiyle de Alman emperyalist devletin avukatlarının çabası, faşist siyasi Nazi hareketinin varlığını "siyasi olmamakla" hasır altı etmek ve Nazilerin canlılığını, kesinlikle faşist ideolojinin varlığından ve Nazi hareketinin siyasalından motive olmayan ve sözde "sadece kriminal gerekçeleri" olan, "bi-reysel", "sarhoş" yada "silah meraklı"ları olarak göstermektir.

Essen'deki Nazi Lemke'ye karşı yürütülen cinayet davası en yakın geçmişten sadece bir örnektir. Lemke faşist görüşlerini hiç bir şekilde gizlemedi. Türkiyelilerin oturduğu bir evi kundaklamaktan ve ırkçı kışkırtmalardan dolayı daha önce bir kez hapse girmişti. Nazi - "Milli Tutuklulara Yardım Örgütü"ünde bu yüzden bir kez "ayrın tutuklusu" seçilmişti. Kısa bir süre önce biten davada hakimler, kendisi "bir solcuyu öldürmekle" övünen bu Nazi katilinin Nazi motifini mümkün olduğunca tamamen gizlemeye çalıştılar.

Alman devletinin bunun arkasında yatan kaba gerici çıkarlarının neler olduğu açıktır: Almanya'da bu gün sadece sistematik olarak Nazi propaganda yapmakla kalmayan, giderek artan bir şekilde daha fazla siyasi Nazi cinayetleri gerçekleştiren bir Nazi hareketi olduğu gerçeği uluslararası kamuoyu önünde hasır altı edilmek istenmektedir. Bu yüzden, toplam kaç Nazi tutuklunun hapse olduğu, kaç Nazinin sadece terör dosyaları yüzünden değil de faşist düşüncelerini propaganda etmeleri yüzünden cezalandırıldıkları ve hapse kaldıkları ve şu anda hapse oldukları kamuoyunun bilgisini dışında tutulmaktadır.

Kim ki, Nazilerin sadece "sıradan suçlu ve kundakçılar" olduğunu söylüyorsa, o, Alman devletinin siyasi olmama manevrasına destek olmakta ve Nazilerde esas olanın *anti-faşist ve devrimci güçler tarafından siyasi olarak ta mücadele edilmesi ve siyasi olarak baskı altına alınması gereken-* siyasi bir güç olmaları gerçeğini inkar ediyor demektir. Buna karşı anti-faşist ve devrimci güçler saldıran bir şekilde Nazi güçlerinin ve köklerinin varlığını hasır altı etme manevralarını sistematik olarak teşhir etmek ve mücadele etmek zorundadır.

Görüşümüzce, "tüm demokrat ve devrimci tutuklular için özgürlük" sloganı burada ve bu gün, bir taraftan tüm ilerici, devrimci ve komünist tutukluların kapsayacak kadar geniş, diğer taraftan tüm gerici ve faşist tutukluları kapsam dışı bırakacak kadar dar olan doğru bir siyogandır.

☞ 60'ların sonu, 70'lerin başından bu güne hapishaneler, egemen baskıcı Alman burjuvazisine karşı devrimci mücadelenin ilk devrimi, daha henüz başlayan parçalarının çekirdek halindeyken boğulmasına, gittikçe güçlenerek yaramaktadır, devrimci, demokrat, anti-faşist ve anti-militarist tutuklular zincirlenmekte ve onlara Alman "itinalı" muamelesi uygulanmakta, izolasyon hücrelerine tıkmakta, evet hatta 1977'de Stammheim'de olduğu gibi onlar, intihar "ettirilmekte"dirler.

☞ Özellikle şu gerçeğe dikkatleri çekmek gerekir ki, 1993'te PKK ve diğer Kürt örgütlerinin yasaklanmasından bu yana Kürt aktivistleri Almanya'daki hapishanelerde tutuklu bulunan devrimci ve demokrat tutuklular arasında çoğunluğu oluşturmaktadırlar. Şu anda Almanya'da 200'ün üzerinde Kürt tutuklu bulunmaktadır.

☞ 90'lı yılların başından itibaren Almanya'da sadece sınır dışı etmeleri gerçekleştirilmek için sistemli bir şekilde özel olarak 3500'er kişilik hapishaneler yapılmaktadır. Her yıl 35.000 kadar insan hiçte demokratik olmayan başka devletlere sınır dışı edilmektedir. Bu çoğu zaman hedefli ve planlı bir şekilde başka ülkelerden gelmiş devrimci savaşçıların sınır dışı edilerek işkence hanelere, geldikleri ülkelerdeki katillerin ellerine teslim edilmesi demektir ki, örnek olarak Kürt devrimcileri veya 1996'da ETA'yı desteklemekle suçlanan ve İspanya'ya teslim edilen Benjamin Ramos Vega olayı gösterilebilir. Federal Anayasa Mahkemesi Benjamin'in İspanya devletine teslim edilmesine karşı açılan davayı, İspanya'da onu tehdit eden işkencenin önemli olmadığı gerekçesiyle geri çevirmişti.

Bu devlet baskısına ve terörüne karşı hep direniş ve mücadele yürütüldü:

☞ RAF çevresindeki savaşçılar ve onlara sempati duyan tutuklular, 70'li yılların başından buyana yürüttükleri 10 açlık grevi ile Alman cezaevlerindeki izolasyon tutukluluğuna karşı mücadele yürütmektedirler. Her seferinde savaşçı tutuklulara zorla yemek yedirme denendi. Zorla yemek yedirme sonucunda Holger Meins (9. Kasım 1974) ve Siegard Debus (16. Nisan 1981) öldürüldüler. Bu gün - bir bölümü 20 yılı aşkın bir zamandır- 10 kadar RAF'lı hapishanelerde tutuklu bulunmaktadır.

☞ Sınır dışı edilmek üzere hapsedilen tutuklular, açlık grevleri ve isyanlarla sınır dışı tutukluluğuna ve sınır dışı edilmeye karşı mücadele yürütmektedirler. 29 Temmuz 1994'te Kassel'de sınır dışı hapishanesi "Elwe"de 15 aydır ve daha uzun zamandır sınır dışı edilmeyi "bekleyen" 40 kadar tutuklu isyan başlattılar. 24 saat sonra Özel Komando Birlikleri, GSG9-Birlikleri ve çok miktarda nöbetçi polis birlikleri göz yaşartıcı

gaz ve tazyikli su ile baskın yaptılar.

☞ İnsanlık dışı tutukluluk şartları yüzünden (izolasyon tutukluluğu, mahzen hücreleri, kötü yemek vb.) yapılan ve yapılmakta olan genel cezaevi isyanları, Alman emperyalizminin kendi hapishanelerinde de her

şeyin kontrolleri altında olmadığını göstermektedir. Hamburg Fuhlsbüttel Hapishanesindeki 28.5.1990 da 250 tutuklunun beş gün boyunca cezaevi avlusunun bir bölümünü, çatıları ve binaları işgalini anmak burada yeterlidir.

Hapishanelerdeki durum hakkında bilgi sahibi olanın, demokratik ve devrimci tutuklularla dayanışmanın, onların mücadelelerini desteklemenin devrimci hareket için bir çok açıdan büyük öneme sahiptir. Bir taraftan, Alman emperyalizmin hapishanelerindeki caniane koşulları sistematik olarak teşhir ederek onun ikiyezülü, göstermelik demokrasi maskesini yüzünden çekip alabiliriz. Diğer taraftan ise, tutukluların haklı mücadelelerini coşku ve sevgiyle desteklemeden, mücadelecilerle tutuklularla gerçek bir dayanışmaya girmeden, işçi sınıfının ilerici ve devrimci kesimlerinin gelişmesi mümkün değildir.

Dışarıda bulunan devrimci ve komünist güçler açısından bu dayanışma, tutukluların tüm haklı mücadelelerini hem propagandasal hem de pratik olarak maksimal derecede desteklemek anlamına gelmektedir. Devrimci ve demokratik tutuklular, bizim "dışarıda" onların tıklıdukları deliklerde unutmadığımızı ve onların durumlarının iyileştirilmesi ve onların kurtuluşu için mücadeleye devam ettiğimizi hissedebilmelidirler. Tutukluların izolasyonlarının kırılması ve onların mücadelelerinin desteklenmesini geliştirmek için oldukça pratik, materyal dayanışma imkanları ve yolları yeterince mevcuttur: Bildirilerde, broşürlerde ve diğer yayınlarda sürekli cezaevi rejimleri hakkında kolonlar yerleştirilebilir, tutukluların mektupları ve yazışmaları yayınlanabilir. Yürüyüşler, mitingler yada grevler yolu ile tutukluların mücadelelerine, özellikle onların haklarına ve sağlıklarına karşı saldırılara dikkatler çekilebilir. Bağışlar yolu ile, özellikle yayın bağışlarıyla tutukluların bilimsel komünizmin eğitimi imkanları sağlanabilir. Demokratik ve devrimci tutuklularla mektuplaşmak ve onları ziyaret etmek önemli bir araçtır.

Tüm bunlar tabi ki somut bir moral gücüyle de bağlantılıdır. Sağlamlığın ve güçlülüğün temeli, ideolojik sağlamlık sorunudur. Bu yüzden tutukluların politik-ideolojik tartışmaya çekmek, devrimin temel sorunları üzerine "içeridekiler" ile "dışarıdakiler" arasındaki tartışmayı yaratabilmek, bu tartışmadan proletarya devriminin sorunlarını çözebilmek için bir birinden öğrenmek fevkalade önemlidir. Bu şekildeki bir dayanışma, mücadele veren tutukluların yanlış görüşlerini de desteklemeyi beraberinde getirmez. Tam tersine bu yaklaşım, dayanışmacı bir eleştiriyi de içermek zorundadır.

Demokratik ve devrimci tutukluların desteklemek için mücadele ve komünizmi için mücadele

Siyasi tutuklu sorunu daha öteden beri burjuva ideoloji ile proleter ideoloji arasındaki mücadelenin önemli bir merkezinde bulunmaktadır. Egemen sınıflarının uyguladığı teröre, 'hü-

manizm' üzerine dem vuran bir ikiyezülülük de eşlik etmektedir. Ki, bu ikiyezülülük son tahlilde emperyalizme karşı yürütülen devrimci mücadeleye karşı yönelmektedir. Burada belirleyici olan şey, "siyasi baskının" genel olarak kötü bir şey değil, tam tersine, kim kimi siyasi olarak baskı altında tuttuğu meselesini olduğu açıklığa kavuşturulmasıdır

EKY ve RHD zamanında "demokrasinin olmadığı ülkelerdeki işçi hareketlerine yardım" lakırdısı ile burjuva-demokratik kapitalist devletleri sosyalizmin "diktatörlüğü"ne karşı "demokrat" olarak savunan bir kısım sosyal-demokrasi ("II. Enternasyonal") geniş kitlelerin hiddetini toplamayı ve onları burjuva sınıfsal hukuk sistemine, beyaz teröre ve faşizme karşı mücadeleden uzaklaştırmayı deniyordu; öyle ki II. Enternasyonal'den temsilciler Ebert ve Noske gibileri karşı-devrimci terörü ve faşistleştirilmeyi bizzat kendileri hayata geçirmişlerdi! Aynı zamanda sosyal-demokrasi o sıralarda SSCB'nde tutuklu bulunan ve sözde kötü muamele gören karşı-devrimci tutukluların serbest bırakılmasını da talep etmekteydi. EKY, bu gerici manevranın maskesini kesin bir şekilde düşürdü:

"EKY İcra Komitesi, Sovyetler Birliği'ndeki proleter sınıf hukukunu burjuva sınıf hukuku ve onun barbar ceza infazıyla aynı kefeve koyan, burjuvazi ve onun usaklarının tüm denemelerini ve yalanlarını teşhir eder,... EKY, Sovyetler Birliği'ndeki siyasi tutukluların serbest bırakılması talebini emekçi kitleleri burjuva sınıf hukukuna karşı mücadeleden uzaklaştırmak ve bunu haklı çıkarmak için yapılan demagojici bir manevra olduğunu gösterir. Sovyetler Birliği'nde işkence ve barbarlık söylentileri sadece karşı-devrimci savaşa destek olmakta, kendi ülkelerindeki burjuvazinin proleter siyasi tutuklulara uyguladığı zulmü gizlemeye yaramaktadır. Proleter sınıf hukuku ve ceza infazı başarılı işçi ve köylü devletlerinde emekçi kitlelerin çıkarlarını korur ve sosyalist insanın düşmanlarına, zarar vericilerine ve sabotajcılarını karşıdır."

("EKY İcra Komitesinin 3. Plenumunun 1. Gündemi için karar taslağı 12-12 Nisan 1931" "10 Yıl Enternasyonal Kızıl Yardım", Sonuçlar ve Belgeler, EKY İcra Komitesi tarafından çıkarılmıştır, MOPR-Yayınevi Berlin 1932, s.17 Almanca'dan zikredilmiştir)

Bu gün, işçi sınıfının sahibi olduğu, proleter demokrasinin prensiplerini uygulayıp ta, gerici, faşistleri, savaş suçlularını, sömürücü emperyalist sistemin korucularını siyasi baskı altına alacak, gerektiğinde tutuklayacak bir devrimci proletarya diktatörlüğü devleti bulunmamaktadır. Buna rağmen, siyasi tutuklular konusunda gerici demagojiye karşı, siyasi tutuklular sorunu bilinçli olarak bu günden gündeme konulmalıdır.

Bunu, bugün dünya çapında etkili olan ve kendisini politik tutukluların savunucusu gören Amnesty International'ın (Uluslararası Af Örgütü - UAÖ) oynadığı rolü de göstermektedir. UAÖ'nün çalışmalarının demokratik ve devrimci tutukluların serbest bırakılması mü-

cadelesinde tutuklulara bir ölçüde yarar olduğu inkar edilemez (ama UAÖ "kendileri şiddet kullanmamış ve şiddette çağrıda bulunmamış" [kendi söylediklerine göre] kişilere ancak yardımcı olmaktadır). Özel de, radikal demokratik, anti-emperyalist ve devrimci çalışmayı korumak ve geliştirmek için UAÖ'den faydalanmak imkanı vardır ve bu gereklidir de. Genelde ise tayin edici olan: UAÖ'nün bazı kampanyaları yada teşhirleri burada hakim siyaset için özeldir rahatsız edici olmasına rağmen, son tablilde UAÖ emperyalist örgüt ağına sıkıca bağlanmıştır ve emperyalist yönetimin altında bulunmaktadır. UAÖ'nün derinlemesine anti-devrimci ve anti-komünist temel ideolojisi kaba ve açık bir şekilde kendisini, ileride her hangi bir yerde sömürgeci ilişkilerin devrimci bir şekilde yıkılması, devrimci bir iktidarın kurulması durumunda bu organizasyonun kat kat daha artan bir enerjiyle baskıya, yani karşı-devrimcilerin tutuklanmasına karşı çıkmakla gösterecektir.

Bugün demokratik ve devrimci tutukluların desteklenmesi için pratikte çoğu zaman yararlı çalışmalarda bulunan güçler içerisinde de, "siyasi baskı" teriminin bulanık ve yanlış kullanılması büyük bir ideolojik sorun teşkil etmektedir. Radikal ve kararlı bir şekilde "her türlü baskıya karşı" gelinmekte ve bunun neticesinde her türlü cezaevine de karşı çıkılmaktadır.

İlk bakışta buna karşı söylenecek bir şey yokmuş gibi gözükmektedir: Ama komünist bir örgüt olarak bizim hedefimiz tabii ki komünizmdir. Devletin ortadan kalkacağı ve hapishanelerinde olmayacağı böyle bir toplumun özelliklerinden biridir. Bununla birlikte şu da bir gerçektir ki, hapishanelerin olmayışı ve bunun sonuca olarak ta siyasi tutukluların olmayacağı bu toplumun esas özelliklerinden biridir.

Böyle bir toplumun temel özelliklerini kısaca hatırlamakta yarar vardır:

"Komünist toplumun genel bir karakterizasyonunu Marks, Engels ve Lenin eserlerinde vermiştir.

Komünist toplumun anatomisi çok kısa bir şekilde çizilecek olursa, bu; a) üretim aletleri ve araçları üzerinde özel mülkiyetin değil, tersine sadece toplumsal, kolektif mülkiyetin var olacağı; b) sınıfların ve devlet iktidarının olmayacağı, tersine emekçilerin özgür birliği olarak iktisaden kendi kendini yöneten sanayi ve tarım çalışanlarının var olacağı; c) bir plan uyarınca örgütlenmiş iktisadın, hem sanayide hem tarımda en gelişmiş teknik üzerinde yükseleceği; d) kent ile kır arasında, sanayi ile tarım arasında karşıtlığın olamayacağı; e) ürünlerin eski Fransız komünistlerin "herkesten yeteneğine, herkese ihtiyacına göre" ilkesince dağıtılacağı; f) bilim ve sanatın tam zirvelerine erişecek kadar elverişli koşullar altında gelişeceği; g) bir parça ekmek kaygısından ve kendini "bu dünyaya güçlülerine" uydurma zorunluluğundan kurtulmuş olan kişiliğin gerçekten özgür olacağı bir toplum olacaktır."

(Stalin, "İlk Amerikan İşçi Delegasyonuyla Görüşme", 1927, Eserler 10. Cilt, s.115 İnter yay. Türkçe.)

Gerçekte böyle bir toplum için mücadele ediyoruz, bizim esas hedefimiz budur. Fakat böyle bir toplum, burjuva devletin parçalanmasından hemen sonra hazır ve bitmiş bir şekilde oluşamaz. Komünizm, bir kaç neslin uzun zorlu sınıf mücadelelerinin ardından, her türden sınıfın varlığına son vermiş bir toplumdur.

GEGEN DIE STRÖMUNG

20 Mayıs - 28 Temmuz 1996
tarihi arasında gerici Türk devletinin zindanlarında gerçekleşen açlık grevleri

Mustafa Erkin

Özgür Altın

İzzet Taşkın

Mustafa Kaya

Mustafa Çan

Ayhan Ayhan

Alan Berlin

Ergin Özkök

Ali Akın

Mustafa Örmüçü

Alihan İnanç

Talat İnanç

12 solday Türk devletinin hapishanelerinde bakımsız süren
terorici konular tarafından katıldıkları

İçinçekilerden

- Açlık grevleri sırasında sağduyularını 12 soldayın... için kullanmaları...
- Terorci zindanlarında geçirdikleri zamanı... için kullanmaları...
- Karşılıklı dayanışma ilişkilerini... için kullanmaları...
- Açlık grevleri... için kullanmaları...

Bu konuda Marks şunu yazmaktadır:

"Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında, birinden ötekine devrim yoluyla geçiş dönemi yer alır. Buna bir siyasal geçiş tekabül eder ki, burada, devlet, proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka bir şey alamaz." (Karl Marks, "Alman işçi Partisi Programının Kenar Notları", 1875, "K. Marks - F. Engels, Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi", s.41)

Ve Lenin:

"Kapitalizmden komünizme geçiş tüm bir tarihsel dönemi kapsar. Bu dönem bitinceye dek, sömürömler kaçınılmaz olarak eskiyi geri getirme umudunu beslerler ve bu umut eskiyi geri getirme girişimlerine dönüşür." (Lenin, "Sömürömlerle Sömürömler Arasında Eşitlik Olabilir Mi?", "Proleter Devrimi ve Dönem Kautsky", 1918, s.35, Başak Yayınları)

Tam da söz konusu olan budur: Kahrolası sömürömlü düzenlerini -eski sosyalist ülkelerde gerçekleştirebildikleri gibi- tekrar kurma denemelerine karşı burjuvazinin ve tüm gerici güçlerin baskı altında tutulması. Bu siyasal baskı kesinlikle gereklidir,

çünkü, devrimmiş fakat daha yok edilmemiş sömürömler, yenilgilerini hiç bir zaman kabullenmeyecekler, direnişlerini son sınırına kadar güçlendireceklerdir,

çünkü, eski sömürömler karşı-devrimci

egemenlik tecrübelerinden, derinlemesine etkileri, uluslararası bağlantıları yollarıyla daha uzun bir süre avantaja sahip olacaklardır,

çünkü, sömürömler mülksüzleştirildikten, şehirde ve kırdaki sosyalist üretim ilişkileri kurulduktan sonra bile, işçi kitleleri arasında da burjuva etkisini gösterecektir,

çünkü, tüm sömürömlü sistemlerin ve özellikle kapitalizmden kaynaklanan "alışkanlıkların egemenliği" milyonlara korkunç bir şekilde hükmetmektedir.

Proleter sınıf mücadelesinin yeni şartlar altında devamı olan proletarya diktatörlüğü, eski toplumun güçlerine ve artıklarına karşı çetin, kanlı ve kansız, şiddetli ve barışçıl, askeri ve ekonomik, eğitimsel ve idareci bir mücadeledir.

İşçi sınıfının komünizme doğru ilerleyişinde kaçınılmaz olarak keskinleştirilmesi gereken sınıf mücadelesi, proleter devlet hakimiyetinin azami güçlendirilmesini gerekli kılmaktadır. Bu her zaman çok miktarda hapishane olacak yada bunun gibi şeyler demek değildir. Çünkü bu devlet egemenlik gücü, devlet aygıtını bürokratik şişirme ile değil, daha ziyade kitlelerin bilincini ve aktivitelerini yükseltmekle, geniş emekçi kitlelerin devlet egemenliğinin daha fazla alanlarına doğrudan katılmalarını sağlamakla sağlanabilir. Eğer Lenin'in belirttiği gibi, her aşçı, her emekçi devleti yönetebilir, ve onun yönetimine aktif katılabilirse, böyle bir devletin ne kadar güçlü ve kuvvetli olması gerektiği açıktır. Bununla birlikte şu da açıktır ki, devletin sönüşünün azami hazırlanışı ve ana fonksiyonlarını yitirmesi, sınıf düşmanının tüm dünyada yıkılması ön koşulunu gerekli kalmaktadır.

Görüşümüzce, komünizmin sınıfsız bir toplum yaratma hedefi, sosyalist devrimin merkezi görevleriyle, işçi sınıfı ve müttefiklerinin silahlı mücadeleyi yürütmeleriyle ve proletaryanın diktatörlüğünün kurulmasıyla, sosyalist demokrasiyle bağının kurulmasına, her şeyden önce sosyalist devrimin temel görevleri konusunda berraklık yaratmaya bağlıdır. Bize göre, devrimci ve demokrat tutuklularla dayanışma çalışmasını uzun vadede ilerletebilmek ve anti-komünist bataklığa batmamak için bu konularda esaslı bir şekilde kafa yormak gerekmektedir.

BUCHLADEN
Georgi Dimitroff
Koblenzer Str. 4, 60327 Frankfurt/M.
Fax 659/730920

ÖFFNUNGSZEITEN:
Mittwoch - Freitag 16.30 - 18.30 Uhr
Samstag 10.00 - 13.00 Uhr
Montag/Dienstag geschlossen

Vertrieb für
Internationale Literatur
Brunnhildstr.5, 10829 Berlin
GEÖFFNET:
Samstag 11.00 - 14.00 Uhr